

ното момче, куршуна му миналъ прѣзъ гърдитѣ и при-
ва съ трудъ; азъ не го затруднявахъ съ въпроси, само
научихъ, че на позицията съвършено ненадѣйно налѣте-
черкеси, произвели бѣжкитѣ и изсѣкле дѣ да си е свѣтъ.
то пожелахъ на Максютенко скоро оздравяване, азъ про-
сѣвахъ пѣтя си. Около раздвояването на пѣтищата за
Шибка и Зелено Дърво, мене ме замина една казашка сотня,
сѣщото мѣсто набутвамъ нѣколко опълченци отъ 5-та
дружины съ офицерина подпоручика Р. . . . Р., гологлавъ и
една риза; наченахъ да разпитвамъ каква е работата, нѣ
отъ това азъ нищо неразбрахъ: опълченцитѣ нѣкакъ сли-
ш, а Р. увѣрява, че хората, които той води, сѣ остатѣци
отъ 5-та дружина, всичко друго изпоклаяло отъ черкеси.

Твърдѣ не е за вѣрване!

Азъ по скоро напѣдѣ. Стигвамъ позицията — тамъ
нико, нѣ вълнението още не се уталожило; първата дружи-
на е разположена на височината надъ Стоманеци; на сѣщото
мѣсто и Столѣтовъ; насипватъ укрѣпление за двѣ оржиди.
Пѣчки вѣрвѣтъ загрижени, умислени. Тукъ и командира на
5-та дружина, майоръ Доршпрунгъ, раненъ въ дѣсниия кракъ.
Генералъ Столѣтовъ познава се да е сконфузенъ отъ загуба-
та, азъ се явихъ при него и му предадохъ това, което ми
скажача ген. Кренке.

„Да, Тодоръ Михайловичъ, сега се вече всичко свърши.
Тоя случай е досаденъ!“ каза ми Столѣтовъ. На скоро
доуха и двѣтѣ оржиди, които Кренке обѣща.

Наченахъ да разпитвамъ какъ е станала тая нещастна
работа. Станала е тя твърдѣ просто, а единствено отъ соб-
ственната нашъ безпечностъ. Смѣташе тѣй: на Шибка, дѣто
се каже, тихо, кой може още да ни нападне? Височини-
та надъ Зелено Дърво сѣ биле завзети отъ 5-та и 10-та
дружины, отъ които сѣ се проваждале и аванпостове. Ще
бѣва при това да се каже, че 10-та дружина, туку що
формирана, въ бой небивала, била е турната на тая пози-
ция по необходимостъ въ това време, когато ний трѣбваше
да държимъ съ бой Шибка. Дружиния командиръ, Доршпрунгъ,
нико ималъ прѣдъ видъ лошаваго подготвление на солдати-